

[Damgaard Nielsen]

mere, end når der kun gives af overflod. Det bliver ikke respekteret nær så stærkt. Vi ved jo også, at vi skal passe vældig på med vor bureaukratisering af denne hjælp. Vi skal sørge for, at den nu også bliver ledet derhen, hvor den hører hjemme.

Det er flere år siden, det blev slået fast, at f.eks. de får og geder, de havde nede i Afrika, havde et tandbid, udviklet ved nedarv i generation efter generation, der gjorde, at græsset kunne bides så snært ned, at der kunne ske erosion, og til trods for at vi har vidst det i masser af år, og til trods for at vi har dyreracer, der egner sig vældigt til krydsning, er der faktisk ingenting sket. De geder og får, vi har i Danmark, vil ikke, med det tandsæt, de har, kunne bide græsset så langt ned, at det kunne skabe erosion, men vi ved, at med en krydsning kunne vi hjælpe dem vældigt, og det er egentlig en skam, at det ikke er kommet videre trods mange års viden herom.

Kofod-Svendsen (KRF):

Brundtland-rapporten tegner en skræmmende udvikling. Der er miljømæssige tendenser, der er livstruende. Rapporten nævner, at hvert år bliver 6 mill. ha produktiv landbrugsjord til værdiløs ørken, mere end 11 mill. ha skov ødelægges hvert år, og vi hører også om, hvordan syrerregnen her i Europa dræber skove og søer, og afbrændingen af fossilt brændstof sender kuldioxid op i atmosfæren, hvilket fører til en gradvis global temperaturstigning. Vi ved også, hvordan andre industrigasarter truer med at udtynde det beskyttende ozonlag omkring Jorden i en sådan grad, at antallet af kræfttilfælde blandt mennesker og dyr vil stige voldsomt og have-nes fødekæder bryde sammen.

Det er umuligt, fastslår rapporten – og det mener jeg er en væsentligt pointe – at adskille økonomiske udviklingsspørgsmål fra miljøspørgsmål. Det er nemlig sådan, at mange former for udvikling nedbryder netop de miljøressourcer, som man nødvendigvis må bygge på.

Brundtland-rapporten forudsiger ikke et stadig mere udbredt miljømæssigt forfald, fattigdom og lidelser i en stadig mere foruren- net verden, hvor ressourcerne bliver stadig færre. I stedet ser man muligheden for en ny æra med økonomisk vækst, en vækst, som

må bygge på forholdsregler, der kan opret- holde og udvide det miljømæssige ressource- grundlag. En sådan global vækst er absolut nødvendig for at afhjælpe den fattigdom, som bliver stadig dybere i store dele af ud- viklingslandene.

Men rapportens fremtidshåb er betinget af en øjeblikkelig og målbevidst politisk indsats for at styre miljøressourcerne, så man ikke alene sikrer menneskehedens overlevelse, men også skaber mulighed for bæredygtige fremskridt. Og netop det, at man ikke blot skildrer en række uheldige, stærkt negative udviklingstendenser, men også peger på en positiv løsning og angiver konkrete initiativer, der skal tages for at nå de mål, synes jeg er noget af det stærkeste ved rapporten. Derfor er dens konklusion helt rigtig, at miljø- aspekterne skal integreres i vor bistandspoli- tik, ikke alene når vi tilrettelægger det kon- krete bistandssamarbejde, men også når vi skal formulere vor politik i internationale bistandsorganisationer. Vi skal kort sagt gå i spidsen for at skabe en ny økologisk ver- densorden.

Det andet, jeg vil tage frem, er, at Folke- tinget netop har oprettet det danske menne- skerettighedscenter, og dette centers oprettel- se mener jeg kan ses som et praktisk resultat af Danmarks menneskerettighedspolitik, som i international sammenhæng hører til de fremskridtsvenlige og konstruktive. Opgaven bliver nu at inddrage de fundamentale men- neskerettigheder ved tilrettelæggelsen af bi- standssamarbejdet og i formuleringen af vor politik i internationale bistandsorganisatio- ner, så det bliver til gavn for menneskerettig- hederne.

Det tredje, jeg vil sige lidt om, er de priva- te organisationer. Den ændring af udvik- lingsbegrebet, der skete i slutningen af 1960erne, har været af central betydning for en forøgelse af interessen for bistand gennem private organisationer. Så længe den vigtigste forudsætning for udvikling ansås for at være økonomisk vækst og hurtig industrialisering, måtte de private organisationers indsats virke perifer, men med den stigende erkendelse af mennesket som en central udviklingsfaktor og med vægtskiftet over imod en fattigdoms- rettet strategi til afhjælpning af elementære behov, udvikling i landdistrikterne og hjælp til selvhjælp får de private organisationers bistandsformer større relevans. De generelle